

Sygnatura akt XI GC 1655/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

S., dnia 27 stycznia 2020 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie XI Wydział Gospodarczy w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Mariusz Zawicki

Protokolant: Angelika Sykut

po rozpoznaniu w dniu 27 stycznia 2020 r. w Szczecinie

sprawy z powództwa M. W.

przeciwko D. C.

o zapłatę

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 917 zł (dziewięćset siedemnaście zł) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygnatura akt: XI GC 1655/19

Sprawa rozpoznana w postępowaniu uproszczonym

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 29 czerwca 2019 roku powód M. W. zażądał od pozwanego D. C. zapłaty kwoty 1.709,67 złotych z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwot i dat

- 119,67 zł od dnia 4 grudnia 2014 r. do dnia zapłaty;

- 59 zł od dnia 9 grudnia 2014 r. do dnia zapłaty;

- 59 zł od dnia 9 stycznia 2015 r. do dnia zapłaty;

- 59 zł od dnia 11 września 2015 r. do dnia zapłaty;

- 59 zł od dnia 11 października 2015 r. do dnia zapłaty;

- 59 zł od dnia 11 listopada 2015 r. do dnia zapłaty;

- 59 zł od dnia 11 grudnia 2015 r. do dnia zapłaty;

- 59 zł od dnia 11 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;

- 59 zł od dnia 11 lutego 2016 r. do dnia zapłaty;

- 59 zł od dnia 11 marca 2016 r. do dnia zapłaty;

- 59 zł od dnia 11 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty;

- 1000 zł od dnia 12 lutego 2019 r. do dnia zapłaty

Powód zażądał również zasądzenia od pozwanego, na jego rzecz kosztów procesu. W uzasadnieniu pisma podano, że strony zawarły umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych na czas nieokreślony, powód zapewnił pozwanemu urządzenie telekomunikacyjne, ustalono abonament na 59 złotych miesięcznie, pozwany miał obowiązek zapłacić za instalację usługi. Powód umowę wykonywał, wystawiał faktury. Pozwany nie opłacał faktur, powód „zaprzestał dalszego świadczenia usług”. Wystawił fakturę na 1.000 złotych za sprzęt (router).

W sprawie wydano nakaz zapłaty (karta 31).

W sprzeciwie (karta 35) pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrot kosztów procesu.

W uzasadnieniu pisma podniósł zarzut przedawnienia co do kwoty 709,67 złotych albowiem termin przedawnienia tych roszczeń upłynął przed datą złożenia pozwu. Co do żądania zapłaty kwoty 1.000 złotych wskazano, że roszczenie nie jest wymagalne. Pozwanego nie wezwano do wydania urządzenia oraz do umożliwienia jego demontażu – w myśl umowy stron. Powód nie wypełnił obowiązku zawiadomienia pozwanego. Nie sposób ustalić, czy powód zawiesił świadczenie usług czy też rozwiązał umowę bez wypowiedzenia. Jeśli powód zaprzestał świadczenia usług (co wyartykułowano w pozwie) obowiązek zwrotu urządzenia nie powstał. Jeśli rozwiązano umowę bez wypowiedzenia, należało wezwać pozwanego do wydania urządzenia. Z ostrożności podniesiono zarzut przedawnienia co do tego żądania.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 21 listopada 2011 roku M. W. (operator) zawarł z C. C. (abonent) umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Umowę zawarto na czas nieokreślony. Abonent odebrał urządzenie – router. Abonament miesięczny wynosił 59 złotych. Instalacja usługi wynosiła 100 złotych. Operator wystawił i doręczył abonentowi fakturę z dnia 26 listopada 2014 roku na kwotę 119,67 złotych z tytułu instalacji usługi oraz z tytułu abonamentu z terminem płatności na dzień 3 grudnia 2014 roku. Operator wystawiał i doręczał abonentowi 10 faktur na kwotę 59 złotych każda z nich z tytułu abonamentu z dnia:

- 1 grudnia 2014 roku z terminem płatności na dzień 8 grudnia 2014 roku,
- 1 stycznia 2015 roku z terminem płatności na dzień 8 stycznia 2015 roku,
- 1 września 2015 roku z terminem płatności na dzień 10 września 2015 roku,
- 1 października 2015 roku z terminem płatności na dzień 10 października 2015 roku,
- 1 listopada 2015 roku z terminem płatności na dzień 10 listopada 2015 roku,
- 1 grudnia 2015 roku z terminem płatności na dzień 10 grudnia 2015 roku,
- 1 stycznia 2016 roku z terminem płatności na dzień 10 stycznia 2016 roku,
- 1 lutego 2016 roku z terminem płatności na dzień 10 lutego 2016 roku,
- 1 marca 2016 roku z terminem płatności na dzień 10 marca 2016 roku,
- 1 kwietnia 2016 rok z terminem płatności na dzień 10 kwietnia 2016 roku;

Faktury te nie zostały zapłacone przez abonenta.

Niesporne

Strony umowy umówiły się, że umowa może być rozwiązana przez operatora, bez zachowania terminu wypowiedzenia między innymi w przypadku nieregulowania opłat przez operatora. W taki wypadku operator powinien wysłać listem elektronicznym wezwanie do określonego zachowania w terminie natychmiastowym. W terminie 3 dni od takiego wezwania należało wysłać listem tradycyjnym, na adres abonenta wezwanie pisemne. W przypadku niewniesienia opłaty przez abonenta operatorowi przysługuje prawo zawieszenia świadczenia usług na rzecz abonenta ze skutkiem natychmiastowym. W przypadku zawieszenia usług wobec braku płatności, kontynuacja świadczenia usług następuje po otrzymaniu wpłaty na konto lub w kasie firmy z odpowiednimi odsetkami i opłatą manipulacyjną. W ciągu 7 dni roboczych od daty wygaśnięcia, rozwiązania, lub odstąpienia od umowy abonent ma obowiązek umożliwić pracownikowi operatora dokonania demontażu pakiet sprzętowego. W przypadku braku możliwości zwrotu przez abonenta elementów pakietu sprzętowego albo zwrotu w stanie gorszym niż wynikałoby to z normalnego zużycia w trakcie prawidłowej eksploatacji abonent ma obowiązek zwrócić kwotę zgodną z ustaloną w cenniku.

Niesporne

W dniu 29 stycznia 2019 roku operator wystawił abonentowi notę obciążeniową na kwotę 1.000 złotych za router bezprzewodowy.

Pismem z dnia 29 czerwca 2019 roku operator wezwał abonenta do zapłaty kwoty 1.709,67 złotych tytułem zaległości w abonamencie oraz tytułem niezwróconego routera.

Niesporne

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się niezasadne.

Podstawę prawną żądania pozwu stanowi norma art. 56 i następne ustawy z dnia 16 lipca 2004 roku Prawo telekomunikacyjne (Dz.U. Nr 171, poz. 1800 ze zmianami) przy czym wskazania wymaga, iż jako to uznał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 17 listopada 1999 r. (III CKN 450/98, OSNC 2000/5/97) jako cywilnoprawna umowa o świadczenie usług da się powyższa umowa zakwalifikować do grupy umów, do których - z mocy art. 750 k.c. - mają odpowiednio zastosowanie przepisy o zleceniu. Taka interpretacja pozostaje uprawnioną w szczególności jeśli zauważyć, iż Prawo telekomunikacyjne w sposób szczególny reguluje odpowiedzialność operatora za niewykonanie lub nienależyte wykonanie usług telekomunikacyjnych z jednoczesnym odniesieniem się do przepisów k.c. (art. 104 ust. 1 Prawa telekomunikacyjnego).

W zakresie faktur objętych pozwem na łączną kwotę 709,67 złotych roszczenie uległo przedawnieniu. Najstarsza faktura (karta 13) ma datę wymagalności oznaczoną na dzień 3 grudnia 2014 roku. Ostatnia z tych faktur (brak jej w aktach sprawy, istnienie jej przyznał jednak pozwany) ma datę wymagalności na dzień 10 kwietnia 2016 roku. W myśl art. 118 k.c. roszczenie objęte niniejszą fakturą przedawniło się w dniu 11 kwietnia 2019 roku, pozew zaś wniesiono w dniu 20 sierpnia 2019 roku, stąd przedawnieniu uległy wcześniejsze również roszczenia a zatem skutecznie podniesiono zarzut przedawnienia.

Co do noty obciążeniowej na kwotę 1.000 złotych. Przedmiot noty oraz kwota na niej widniejąca nie były sporne. W zakresie jednak żądania zapłaty tej kwoty, prawa i obowiązki stron wyartykułowano w treści umowy (karta 8-9 akt), w szczególności zaś w jej rozdziale 4. Zapisy tej części redakcyjnej umowy stanowią, że strony umowy umówiły się, że umowa może być rozwiązana przez operatora, bez zachowania terminu wypowiedzenia między innymi w przypadku nieregulowania opłat przez operatora. W taki wypadku operator powinien wysłać listem elektronicznym wezwanie do określonego zachowania w terminie natychmiastowym. W terminie 3 dni od takiego wezwania należało wysłać listem tradycyjnym, na adres abonenta wezwanie pisemne. W przypadku niewniesienia opłaty przez abonenta operatorowi przysługuje prawo zawieszenia świadczenia usług na rzecz abonenta ze skutkiem natychmiastowym. W przypadku zawieszenia usług wobec braku płatności, kontynuacja świadczenia usług następuje po otrzymaniu wpłaty na konto lub w kasie firmy z odpowiednimi odsetkami i opłatą manipulacyjną. W ciągu 7 dni roboczych od

daty wygaśnięcia, rozwiązania, lub odstąpienia od umowy abonent ma obowiązek umożliwić pracownikowi operatora dokonania demontażu pakiet sprzętowego. W przypadku braku możliwości zwrotu przez abonenta elementów pakietu sprzętowego albo zwrotu w stanie gorszym niż wynikałoby to z normalnego zużycia w trakcie prawidłowej eksploatacji abonent ma obowiązek zwrócić kwotę zgodną z ustaloną w cenniku.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany zakwestionował fakt zawiadomienia go listem tradycyjnym bądź elektronicznym o okolicznościach wyżej przywołanych. Okoliczności tych nie wykazał powód, na którym ciążył ciężar dowodu. Brak zatem podstaw do przyjęcia, że powód (operator) spełnił ciężące na nim obowiązki wynikające z umowy.

Zgodnie z twierdzeniami pozwu „powód zaprzestał dalszego świadczenia usług na rzecz pozwanego”. Okoliczność ta była niesporna, nie wymagała dowodu, podobnie jak fakt braku zwrotu urządzenia, jego wartości stąd nie przesłuchiowano na tę okoliczność stron.

Termin zaprzestanie świadczenia usług nie jest wymieniony w rozdziale 4 umowy. Umowa wskazuje między innymi na wygaśnięcie, rozwiązanie i odstąpienie. Jak wskazano wyżej, rozwiązanie umowy bez wypowiedzenia wymagało szczególnej formy, której nie dochowano. Ponadto, zwrot kosztów urządzenia możliwy jest w sytuacji niemożności zwrotu urządzenia przez abonenta lub jego uszkodzenia. Pozwany abonent nie twierdził, że nie jest możliwy zwrot urządzenia a powód temu nie przeczył. Nie jest wykluczone to, co podniósł pozwany, że skoro nie wypełniono obowiązków związanych z rozwiązaniem umowy, świadczenie usług jest zawieszona, stąd roszczenie o zapłatę równowartości urządzenia nie jest wymagalne. Pozwanego nie wezwano do umożliwienia demontażu urządzenia (rozdział 4 ust. 12 umowy). Żądania takiego nie zastępuje wezwanie do zapłaty ani pozew, tu bowiem pozwany wnosi tylko i wyłącznie o zapłatę. Stąd przyjmując należy w świetle twierdzeń pozwanego, braku innych dokumentów aniżeli złożone, że roszczenie to jest niewymagalne.

Jeśli jednak doszło do rozwiązania umowy bez wypowiedzenia, niespornym jest fakt, że od dnia 1 maja 2016 roku powód nie świadczył usługi na rzecz pozwanego stąd roszczenie o wydanie sprzętu (bądź o zapłatę jego równowartości) stało się wymagalne z tą datą, roszczenie uległo przedawnieniu z dniem 1 maja 2019 roku, zatem przed złożeniem pozwu. Stąd w takim układzie również przesłuchanie stron na okoliczność rozwiązania umowy jawi się jako niezasadne.

Niespornym jest fakt, że nota obciążeniowa wystawiona została w dniu 29 stycznia 2019 roku, co nie oznacza, że roszczenie o zapłatę tej kwoty zaktualizowało się z tą datą (a zatem nie uległo przedawnieniu). Pozwanemu nie doręczono listu elektronicznego i tradycyjnego, pozwanego nie wezwano do wydania sprzętu stąd już samo wystawienie noty jest przedwczesne. Gdyby przyjmując zaprzestanie świadczenia usług za termin wymagalności roszczenia (co wskazano wyżej) to skoro usługi zaprzestano świadczyć 1 maja 2016 roku, roszczenie uległo przedawnieniu. Jego powstania nie może determinować dowolnie wystawiona nota.

O kosztach orzeczono w myśl art. 98 k.p.c. Powód proces przegrał a wygrał go pozwany a na koszty procesu składa się wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 900 złotych powiększonej o opłatę od pełnomocnictwa.

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)